

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 27. septembra 2017*

„Predhodno odločanje – Intelektualna lastnina – Uredba (ES) št. 6/2002 – Členi 20(1)(c), 79(1), 82, 83, 88 in 89 – Tožba zaradi kršitve – Omejitev pravic iz modela Skupnosti – Pojem ‚citiranje‘ – Uredba (ES) št. 44/2001 – Člen 6, točka 1 – Pristojnost glede sotožene stranke, ki ima stalno prebivališče v drugi državi članici kot državi članici sodišča – Ozemeljski obseg pristojnosti sodišč za modele Skupnosti – Uredba (ES) št. 864/2007 – Člen 8(2) – Pravo, ki se uporabi za predloge za sprejetje odredb glede sankcij in drugih ukrepov“

V združenih zadevah C-24/16 in C-25/16,

katerih predmet sta predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ju je vložilo Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) z odločbama z dne 7. januarja 2016, ki sta na Sodišče prispeli 18. januarja 2016, v postopkih

Nintendo Co. Ltd

proti

BigBen Interactive GmbH,

BigBen Interactive SA,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Ilešič (poročevalec), predsednik senata, K. Lenaerts, predsednik Sodišča, v funkciji sodnika drugega senata, A. Prechal, C. Toader, sodnici, in E. Jarašiūnas, sodnik,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodni tajnik: R. Schiano, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. decembra 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Nintendo Co. Ltd A. von Mühlendahl in H. Hartwig, odvetnika,
- za BigBen Interactive GmbH in BigBen Interactive SA W. Götz, C. Onken in C. Kurtz, odvetniki,
- za Evropsko komisijo T. Scharf in M. Wilderspin, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 1. marca 2017

* Jezik postopka: nemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago členov 20(1)(c), 79(1) ter 82, 83, 88 in 89 Uredbe Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 142), člena 6, točka 1, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42) in členov 8(2) in 15 Uredbe (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti („Rim II“) (UL 2007, L 199, str. 40).
- 2 Ta predloga sta bila predložena v okviru sporov med Nintendo Co. Ltd (v nadaljevanju: Nintendo), družbo s sedežem na Japonskem, na eni strani ter BigBen Interactive GmbH (v nadaljevanju: BigBen Nemčija), družbo s sedežem v Nemčiji, in BigBen Interactive SA (v nadaljevanju: BigBen Francija), matično družbo – s sedežem v Franciji – družbe BigBen Nemčija, na drugi strani, in sicer glede tožb zaradi zatrjevanih kršitev – s strani toženih strank v postopkih v glavni stvari - pravic, ki jih ima družba Nintendo na podlagi modelov Skupnosti, katerih imetnica je.

Pravo Unije

Uredba št. 44/2001

- 3 Uredba št. 44/2001 je v razmerjih med državami članicami nadomestila Konvencijo o pristojnosti in izvrševanju sodb v civilnih in trgovinskih zadevah, podpisano v Bruslju 27. septembra 1968 (UL 1972, L 299, str. 32, v nadaljevanju: Bruseljska konvencija). Razveljavljena in nadomeščena je bila z Uredbo (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1), ki se uporablja od 10. januarja 2015. Člen 66 zadnjenavedene uredbe kot prehodna določba v odstavku 1 določa, da se ta uredba „uporablja samo za sodne postopke, ki so bili začeti, za javne listine, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane, in za sodne poravnave, ki so bile potrjene ali sklenjene na dan 10. januarja 2015 ali po tem“.
- 4 V uvodni izjavi 11 Uredbe št. 44/2001 je bilo navedeno:
„Pravila o pristojnosti morajo biti čimbolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. [...]“
- 5 Člen 6, točka 1, te uredbe je določal:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena tudi:

1. če je ena od več toženih oseb, pred sodiščem kraja, kjer ima ena od njih stalno prebivališče, če so tožbeni zahtevki med seboj tako tesno povezani, da jih je smotrno obravnavati in o njih odločati skupaj, da bi se s tem izognili tveganju nezdržljivosti sodnih odločb, ki bi lahko bile posledica ločenih postopkov“.

6 Člen 68(2) navedene uredbe je določal:

„V obsegu, v katerem ta uredba med državami članicami nadomešča določbe Bruseljske konvencije, se vsako sklicevanje na to konvencijo razume kot sklicevanje na to uredbo.“

Uredba št. 6/2002

7 V uvodnih izjavah 6, 7, 22 in od 29 do 31 Uredbe št. 6/2002 je navedeno:

„(6) [...] ciljev predlaganega ukrepanja, namreč varstva enega modela za eno območje, ki zajema vse države članice, države članice same ne morejo ustrezno doseči zaradi obsega in posledic uvedbe modela Skupnosti in organa za model Skupnosti in jih je tako mogoče bolje uresničiti na ravni Skupnosti, [...].

(7) Povečano varstvo industrijskega modela ne le spodbuja prispevanje posameznih oblikovalcev k odličnosti [Unije] na tem področju, temveč tudi spodbuja inovativnost in razvoj novih izdelkov ter naložbe v njihovo izdelovanje.

[...]

(22) Izvrševanje teh pravic je prepuščeno nacionalni zakonodaji. Tako je potrebno poskrbeti za nekatere osnovne enotne sankcije v vseh državah članicah. Te naj ne glede na jurisdikcijo, po kateri se pravica izvršuje, omogočijo prenehanje kršitev.

[...]

(29) Bistvenega pomena je, da se pravice, ki jih podeljuje model Skupnosti, lahko učinkovito izvršujejo po vsem ozemlju [Unije].

(30) Ureditev postopkov pred sodišči naj se kar najbolj izogiba ‚forum shoppingu‘. Tako je nujno postaviti jasna pravila mednarodne pristojnosti.

(31) Ta uredba ne izključuje uporabe zakonov o industrijski lastnini in drugih ustreznih zakonov držav članic, na primer zakonov v zvezi z varstvom modela, doseženim z registracijo, ali v zvezi z neregistriranimi modeli, blagovnimi znamkami, patenti in uporabnimi modeli, nelojalno konkurenco ali civilnopravno odgovornostjo pri videzih izdelka, varovanih z modeli Skupnosti.“

8 Člen 1(3) te uredbe določa:

„Model Skupnosti je enotnega značaja. Na celotnem območju [Unije] ima enak učinek. Ne da se ga registrirati, prenesti ali odpovedati ali razglasiti z odločbo za ničnega niti prepovedati njegove uporabe razen za celotno območje [Unije]. To načelo in njegove posledice veljajo, razen če ni v tej uredbi drugače določeno.“

9 Člen 19(1) navedene uredbe določa:

„Registrirani model Skupnosti imetniku podeljuje izključno pravico do njegove uporabe in do tega, da prepreči njegovo uporabo vsaki tretji osebi, ki nima njegovega soglasja. Navedena uporaba zajema zlasti izdelovanje, ponujanje, dajanje na trg, uvažanje, izvažanje ali uporabljanje izdelka, v katerega je videz izdelka vgrajen ali na katerega je pritrjen, ali skladiščenje takšnega izdelka v te namene.“

10 Člen 20 Uredbe št. 6/2002, naslovljen „Omejitev pravic iz modela Skupnosti“, v odstavku 1 določa:

„Pravice iz modela Skupnosti se ne izvršujejo glede:

- (a) dejanj, ki se izvedejo zasebno in v nekomercialne namene;
- (b) dejanj, ki se izvedejo v namene poizkusov;
- (c) dejanj reproduciranja za namen citiranja in poučevanja, pod pogojem, da so takšna dejanja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji in ne škodujejo neupravičeno normalni uporabi modela ter da se navede vir.“

11 Člen 79(1) te uredbe določa:

„Razen če ni v tej uredbi drugače določeno, se [Bruseljska konvencija] uporablja pri postopkih v zvezi z modeli Skupnosti in prijavi za [registracijo modelov] Skupnosti, pa tudi pri postopkih na podlagi modelov Skupnosti in nacionalnih modelov, ki uživajo hkratno varstvo.“

12 V skladu s členom 79(3) navedene uredbe se člena 2 in 4, člen 5, točke 1 in od 3 do 5, člen 16, točka 4, in člen 24 Bruseljske konvencije ne uporabljajo za tožbe in zahtevke iz člena 81 te uredbe. Iz navedenega člena 79(3) prav tako izhaja, da se člena 17 in 18 te konvencije uporabljata v skladu z omejitvami v členu 82(4) iz Uredbe št. 6/2002.

13 Člen 80(1) te uredbe določa:

„Države članice na svojem ozemlju določijo kar najmanjše število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje (sodišča za modele Skupnosti), ki izvajajo naloge po tej uredbi.“

14 Člen 81(a) navedene uredbe določa:

„Sodišča za modele Skupnosti imajo izključno pristojnost:

- (a) pri tožbah glede kršitve in – če so po nacionalni zakonodaji dovoljene – tožbah glede grožnje kršitve modelov Skupnosti“.

15 Člen 82 Uredbe št. 6/2002 določa:

„1. Ob upoštevanju določb te uredbe in vseh določb [Bruseljske konvencije], ki se uporabljajo na podlagi člena 79, se postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 81 začne pred sodiščem države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče oziroma, če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, v tisti državi članici, v kateri ima poslovalnico.

[...]

5. Postopki v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 81(a) in (d) se lahko začnejo tudi pred sodišči države članice, v kateri je prišlo do kršitve ali pa je bilo z njo zagroženo.“

16 Člen 83 te uredbe določa:

„1. Sodišče za modele Skupnosti, katerega pristojnost temelji na členu 82(1), (2), (3) ali (4), je pristojno za tožbe o izvršenih ali zagroženih kršitvah na ozemlju katere koli države članice.

2. Sodišče za modele Skupnosti, katerega pristojnost temelji na členu 82(5), je pristojno le za dejanja kršitve, izvršena ali zagrožena na območju države članice, kjer se to sodišče nahaja.“

17 Člen 88(2) in (3) navedene uredbe določa:

„2. Pri vseh zadevah, ki jih ta uredba ne zajema, sodišče za modele Skupnosti uporablja nacionalno pravo vključno z mednarodnim zasebnim pravom.

3. Razen če s to uredbo ni drugače določeno, sodišče za modele Skupnosti uporablja postopkovna pravila, ki urejajo enak tip postopka v zvezi z nacionalnim modelom v državi članici, kjer se nahaja.“

18 Člen 89 Uredbe št. 6/2002 določa:

„1. Če sodišče za modele Skupnosti v postopku v zvezi s kršitvami odkrije, da je toženec kršil model Skupnosti oziroma grozil s kršitvijo, odredi, razen če obstajajo posebni razlogi proti temu, naslednje ukrepe:

- (a) odredbo, ki tožencu prepoveduje, da bi nadaljeval z dejanji, ki kršijo ali bi lahko kršila model Skupnosti;
- (b) odredbo o zasegu izdelkov, ki so predmet kršitve;
- (c) odredbo o zasegu materialov in pripomočkov [...];
- (d) odredbo, ki nalaga druge sankcije, ustrezne v okoliščinah, ki jih določa zakonodaja države članice, v kateri pride do dejanj kršitve ali zagrožene kršitve, vključno z njenim mednarodnim zasebnim pravom.

2. Sodišče za modele Skupnosti v skladu z nacionalno zakonodajo sprejme ukrepe, katerih cilj je zagotoviti, da se odredbe iz odstavka 1 upoštevajo.“

Uredba št. 864/2007

19 V uvodnih izjavah 6, 7, 13, 14, 16 in 19 Uredbe št. 864/2007 je navedeno:

„(6) Pravilno delovanje notranjega trga zaradi večje predvidljivosti izida pravde, pravne varnosti ter prostega pretoka sodnih odločb zahteva, da kolizijska pravila držav članic določajo uporabo istega nacionalnega prava ne glede na državo sodišča, kjer je vložena tožba.

(7) Vsebinsko področje uporabe in določbe te uredbe bi morale biti skladne z Uredbo [št. 44/2001] in instrumenti o pravu, ki se uporablja za pogodbene obveznosti.“

[...]

(13) Z enotnimi pravili, uporabljenimi ne glede na pravo, katerega uporabo določajo, se lahko prepreči tveganje izkrivljanja konkurence med pravnima strankama [Unije].

(14) Zahteva po pravni varnosti in potreba po pravičnem ravnanju v posameznih primerih sta bistvena elementa na področju pravosodja. Ta uredba določa navezne okoliščine, ki so najprimernejše za doseg teh ciljev. Ta uredba zato določa splošno pravilo, pa tudi posebna pravila ter, v določenih določbah, ‚odstopno klavzulo‘, ki dovoljuje odstopanje od teh pravil, kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je škodno dejanje očitno v tesnejši zvezi z drugo državo. Ta pravila torej tvorijo prilagodljiv okvir kolizijskih pravil. Prav tako pa omogočajo sodišču, ki vodi primer, da posamezne primere ustrezno obravnava.

[...]

(16) Enotna pravila izboljšajo predvidljivost sodnih odločb in zagotovijo razumno ravnotežje med interesi osebe, za katero se zatrjuje, da nosi odgovornost, in osebe, ki je utrpela škodo. Povezava z državo, v kateri je neposredna škoda nastala (*lex loci damni*), vzpostavi pravično ravnotežje med interesi osebe, za katero se zatrjuje, da nosi odgovornost, in osebe, ki je utrpela škodo, in tudi odraža sodoben pristop k civilnopravni odgovornosti in k razvoju sistemov objektivne odgovornosti.

[...]

(19) Treba bi bilo določiti posebna pravila za primere posebnih škodnih dejanj, kjer splošno pravilo ne omogoča razumnega ravnotežja med zadevnimi interesi.“

20 Člen 4(1) te uredbe določa:

„Če v tej uredbi ni določeno drugače, je pravo, ki se uporablja za nepogodbeno obveznost, nastalo iz škodnega dejanja, pravo države, v kateri škoda nastane, ne glede na državo, v kateri se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo, in ne glede na državo ali države, v kateri so nastale posredne posledice.“

21 Člen 8(1) in (2) navedene uredbe določa:

„1. Za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi kršitve pravic intelektualne lastnine, se uporablja pravo države, za katero se zahteva zaščita.

2. V primeru nepogodbenih obveznosti, nastalih zaradi kršitev enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti, se za vprašanja, ki jih ustrezni instrument Skupnosti ne obravnava, uporablja pravo države, v kateri je bila kršitev storjena.“

22 Člen 15, točke (a), (d) in (g), iste uredbe določa:

„Pravo, ki se na podlagi te uredbe uporablja za nepogodbene obveznosti, ureja zlasti:

(a) podlago in obseg odgovornosti, vključno z določitvijo oseb, ki bi lahko bile odgovorne za svoja dejanja;

[...]

(d) v okviru pooblastil sodišča v skladu s procesnim pravom ukrepe, ki jih lahko sprejme sodišče za preprečitev ali odpravo poškodbe ali škode ali za zagotovitev odškodnine;

[...]

(g) odgovornost za dejanja druge osebe“.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

23 Nintendo je multinacionalna družba, ki proizvaja in prodaja videoigre in igralne konzole, med njimi so igralna konzola Wii in dodatki zanjo. Ta družba je imetnica več registriranih modelov Skupnosti, ki se nanašajo na dodatke Wii, kakršni so daljinski upravljalnik Wii, dodatek „Nunchuck“ za daljinski upravljalnik Wii, s katerim je mogoče na različne načine upravljati združljive igre, vmesnik „Wii Motion Plus“, ki ga je mogoče priključiti na daljinski upravljalnik, in dodatek Balance Board, ki igralcu omogoča upravljanje igre s prerazporeditvijo teže.

- 24 Družba BigBen Francija proizvaja daljinske upravljalnike in druge dodatke, ki so združljivi z igralno konzolo Wii, ter jih na svoji spletni strani neposredno prodaja potrošnikom zlasti v Franciji, Belgiji in Luksemburgu ter svoji hčerinski družbi BigBen Nemčija. Zadnjenavedena družba izdelke, izdelane v družbi BigBen Francija, med drugim na svoji spletni strani prodaja dalje potrošnikom v Nemčiji in Avstriji.
- 25 Iz spisa, predloženega Sodišču, izhaja, da družba BigBen Nemčija nima lastnih zalog izdelkov. Tako naročila, ki jih prejme od potrošnikov, posreduje družbi BigBen Francija. Dobava izdelkov – s katerimi naj bi bile kršene pravice – poteka iz Francije. Družbi BigBen Nemčija in BigBen Francija prav tako slike izdelkov, ki ustrezajo zaščitenim modelom, katerih imetnica je družba Nintendo, uporabljata v okviru zakonite prodaje – tudi za oglaševanje – nekaterih drugih izdelkov, ki jih tržita.
- 26 Družba Nintendo meni, da so s tem, da družbi BigBen Nemčija in BigBen Francija prodajata nekatere izdelke, ki jih proizvaja zadnjenavedena družba, kršene pravice, ki jih ima na podlagi registriranih modelov Skupnosti, katerih imetnica je. Prav tako meni, da se tema družbama ne bi smela priznati pravica, da v komercialne namene uporabljata slike izdelkov, ki ustrezajo tem varovanim modelom. Zato je pri Landgericht Düsseldorf (deželno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) vložila tožbi zoper družbi BigBen Nemčija in BigBen Francija, in sicer na ugotovitev, da sta ti družbi kršili pravice, ki jih ima na podlagi navedenih modelov.
- 27 Navedeno sodišče je potrdilo, da sta družbi BigBen Nemčija in BigBen Francija kršili registrirane modele Skupnosti, katerih imetnica je družba Nintendo. Zavrnilo pa je tožbi v delu, v katerem se nanašata na uporabo – s strani toženih strank iz postopkov v glavni stvari – slik izdelkov, ki ustrezajo tem modelom. Navedeno sodišče je tako družbi BigBen Nemčija naložilo, naj na ozemlju Unije preneha uporabljati navedene modele, prav tako pa je – brez ozemeljske omejitve – ugodilo dodatnim zahtevkom družbe Nintendo, in sicer da naj se ji posredujejo različni podatki, računi in dokumenti, ki jih imata toženi stranki iz postopkov v glavni stvari, naj se ugotovi obveznost povrnitve škode tožeči stranki ter naj se odredijo uničenje in odpoklic zadevnih izdelkov, objava sodbe in plačilo stroškov odvetnika, ki jih je plačala družba Nintendo (v nadaljevanju: dodatni zahtevki).
- 28 Landgericht Düsseldorf (deželno sodišče v Düsseldorfu) je potrdilo svojo mednarodno pristojnost v zvezi z družbo BigBen Francija ter ji naložilo, naj na ozemlju Unije preneha uporabljati zadevne varovane modele. Glede dodatnih zahtevkov je obseg svoje sodbe omejilo na tista ravnanja družbe BigBen Francija, ki so povezana z zadevnimi izdelki, ki jih dobavlja družbi BigBen Nemčija, pri čemer ni določilo ozemeljske omejitve obsega svoje sodbe. Za pravo, ki se uporablja, je štelo pravo kraja kršitve ter presodilo, da gre v obravnavani zadevi za nemško, avstrijsko in francosko pravo.
- 29 Zoper to sodbo so se pri Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu) pritožile tako družba Nintendo kot toženi stranki iz postopkov v glavni stvari.
- 30 Družba BigBen Francija v podporo svoji tožbi zatrjuje, da nemška sodišča niso pristojna za sprejetje odredb zoper njo, ki bi bile veljavne v vsej Uniji, ter meni, da bi takšne odredbe lahko obsegale samo nacionalno ozemlje. Družba Nintendo pa izpodbija omejitve takšnih odredb zgolj na izdelke, ki so predmet dobavne verige med toženima strankama iz postopkov v glavni stvari. Družba Nintendo prav tako trdi, da se toženima strankama iz postopkov v glavni stvari ne bi smela priznati pravica, da v okviru svoje poslovne dejavnosti in za namene prodaje lastnih izdelkov uporabljata slike izdelkov, ki ustrezajo njenim registriranim modelom Skupnosti, medtem ko toženi stranki iz postopkov v glavni stvari zatrjujeta, da je takšna uporaba v skladu z Uredbo št. 6/2002. Poleg tega družba Nintendo meni, da je treba – v nasprotju s presojo Landgericht Düsseldorf (deželno sodišče v Düsseldorfu) – nemško pravo uporabiti za njene zahtevke glede družbe BigBen Nemčija, francosko pravo pa za zahtevke glede družbe BigBen Francija.

- 31 Družba Nintendo zato predložitvenemu sodišču predlaga, naj toženima strankama iz postopkov v glavni stvari naloži, naj v Uniji prenehata izdelovati, uvažati, izvažati, uporabljati ali imeti v posesti za te namene zadevne izdelke in/ali naj na celotnem ozemlju Unije prenehata prikazovati te izdelke oziroma uporabljati slike teh izdelkov, ki ustrezajo modelom Skupnosti, katerih imetnica je družba Nintendo. Zahtevek družbe Nintendo glede prenehanja izdelovanja izdelkov, ki po njenem mnenju kršijo registrirane modele Skupnosti, katerih imetnica je, zadeva le družbo BigBen Francija.
- 32 Družba Nintendo predlaga tudi, naj se ugotovi njenim dodatnim zahtevkom.
- 33 V teh okoliščinah predložitveno sodišče ugotavlja, prvič, da naj bi njegova mednarodna pristojnost za zahteve v zvezi družbo BigBen Francija izhajala iz člena 79(1) Uredbe št. 6/2002 v povezavi s členom 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001, ker so zahtevki družbe Nintendo, ki zadevajo družbi BigBen Nemčija in BigBen Francija, sorodni zaradi obstoja dobavne verige med toženima strankama iz postopkov v glavni stvari za izdelke, s katerimi naj bi bile domnevno kršene pravice. Vendar pa to sodišče – glede na trditve, ki sta jih pri njem predložili tako družba Nintendo kot družba BigBen Francija – ni prepričano, ali je obseg sodbe, ki jo je izdalo Landgericht Düsseldorf (deželno sodišče v Düsseldorfu) v zvezi z družbo BigBen Francija in kar zadeva zahteve družbe Nintendo, v skladu z določbami uredb št. 44/2001 in 6/2002.
- 34 Drugič, predložitveno sodišče pojasnjuje, da je vprašanje – ali tretja oseba lahko in pod katerimi pogoji sliko izdelka, ki ustreza modelu Skupnosti, uporabi za oglaševanje izdelkov, ki jih prodaja in ki so dodatki za izdelke, ki ustrezajo takemu registriranemu modelu – še nerešeno. Zato naj bi bila potrebna razlaga pojma „citiranje“ v smislu člena 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002.
- 35 Tretjič, predložitveno sodišče izraža dvome glede prava, ki se tako glede prvo- kot drugotožene stranke iz postopkov v glavni stvari uporabi za dodatne zahteve družbe Nintendo, ter se ob tem sprašuje zlasti o obsegu člena 8(2) Uredbe št. 864/2007.
- 36 V teh okoliščinah je Oberlandesgericht Düsseldorf (višje deželno sodišče v Düsseldorfu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja, identična v zadevah C-24/16 in C-25/16:
- „1. Ali lahko v postopku uveljavljanja zahtevkov iz modela Skupnosti sodišče države članice, ki je pristojno za toženo stranko izključno na podlagi člena 79(1) Uredbe št. 6/2002 v povezavi s členom 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001, zoper to toženo stranko, ki ima sedež v drugi državi članici, ker je drugotoženi stranki s sedežem v zadevni državi članici dobavila izdelke, s katerimi se morda kršijo pravice intelektualne lastnine, sprejme odredbe, ki veljajo v celotni Evropski uniji in se ne nanašajo samo na dobavna razmerja, ki so podlaga za pristojnost?
 2. Ali je treba Uredbo št. 6/2002, zlasti njen člen 20(1)(c), razlagati tako, da lahko tretja oseba za poslovne namene uporabi sliko modela Skupnosti, če želi prodajati dodatke za izdelke imetnika, zaščitene s tem modelom Skupnosti? Če je odgovor pritrdilen, katera merila veljajo za to?
 3. Kako se določi kraj, ‚v katerem je bila kršitev storjena‘, iz člena 8(2) Uredbe [št. 864/2007] v primerih, v katerih storilec kršitve izdelke, s katerimi se kršijo modeli Skupnosti,
 - (a) prodaja na spletni strani, ki je namenjena tudi kupcem v drugih državah članicah in ne samo v državi članici, v kateri ima storilec kršitve sedež,
 - (b) da prepeljati v drugo državo članico, ki ni država članica njegovega sedeža?
- Ali je treba člen 15(a) in (g) navedene uredbe razlagati tako, da je treba tako določeno pravo uporabiti tudi za sodelovanje drugih oseb?“
- 37 S sklepom predsednika Sodišča z dne 1. februarja 2016 sta bili zadevi C-24/16 in C-25/16 združeni za pisni in ustni postopek ter izdajo sodbe.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 38 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Uredbo št. 6/2002 v povezavi s členom 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da sodišče za modele Skupnosti, ki odloča o tožbi zaradi kršitve pravice, lahko – v okoliščinah, ko njegova mednarodna pristojnost temelji glede prvotožene stranke na členu 82(1) Uredbe št. 6/2002, glede drugotožene stranke s sedežem v drugi državi članici pa, ker drugotožena stranka izdeluje in prvotoženi stranki dobavlja izdelke, da jih prvotožena stranka trži, na členu 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 v povezavi s členom 79(1) Uredbe št. 6/2002 – na predlog tožeče stranke sprejme odredbo zoper drugotoženo stranko, ki zadevajo ukrepe iz členov 89(1) in 88(2) Uredbe št. 6/2002 in ki zajemajo tudi ravnanja drugotožene stranke, ki niso ravnanja, povezana z zgoraj navedeno dobavno verigo, in katerih obseg se, odvisno od primera, razteza na celotno ozemlje Unije.
- 39 V zvezi s tem je treba poudariti, da – v skladu s členom 82 Uredbe št. 6/2002 in ob upoštevanju določb navedene uredbe in določb Bruseljske konvencije, pri čemer se sklicevanje na to konvencijo v skladu s členom 68(2) Uredbe št. 44/2001 razume kot sklicevanje na to uredbo – pristojnost sodišč za modele Skupnosti, določenih v členu 80(1) Uredbe št. 6/2002, za odločanje o tožbah in zahtevkih iz člena 81 navedene uredbe izhaja iz pravil, ki so določena neposredno v tej uredbi (glej v tem smislu sodbo z dne 13. julija 2017, Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, točka 39).
- 40 Ta člen 82(1) določa, da te tožbe in ti zahtevki načeloma spadajo pod mednarodno pristojnost sodišč države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče, oziroma če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, v tisti državi članici, v kateri ima poslovno enoto.
- 41 V odstavku 5 navedenega člena 82 je vzpostavljena alternativna pristojnost sodišč za modele Skupnosti države članice, v kateri je prišlo do kršitve ali pa je bilo z njo zagroženo.
- 42 Ta pravila o pristojnosti so *lex specialis* glede na pravila, določena v Uredbi št. 44/2001 (sodba z dne 13. julija 2017, Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, točka 39).
- 43 Iz člena 79(1) Uredbe št. 6/2002 izhaja, da – razen če ni v tej uredbi drugače določeno – se določbe Uredbe št. 44/2001 uporabljajo pri postopkih v zvezi z modeli Skupnosti. V zvezi s tem odstavek 3 tega člena 79 našteva določbe Uredbe št. 44/2001, ki se ne uporabljajo v primeru postopkov glede tožb in zahtevkov iz člena 81 Uredbe št. 6/2002.
- 44 Med določbami, naštetimi v navedenem členu 79(3), ni člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001. Poleg tega v *lex specialis*, ki je vzpostavljen s pravili Uredbe št. 6/2002, navedenimi v točkah 40 in 41 te sodbe, ni dodatnih pojasnil glede pogojev uporabe navedenega člena 6, točka 1. Zato je sodišče za modele Skupnosti, kakršno je predložitveno sodišče v zadevah v postopkih v glavni stvari, lahko – na podlagi te določbe in če so v njej navedeni pogoji izpolnjeni – pristojno za odločanje o tožbah zoper toženca, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, v kateri je to sodišče.
- 45 Za uporabo člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 je treba preveriti, ali med različnimi zahtevki ene tožeče stranke proti različnim toženim strankam obstaja takšna sorodnost, da jih je smiselno obravnavati skupaj, da bi se s tem izognili tveganju nezdržljivosti sodnih odločb, ki bi lahko bile posledica ločenih postopkov. Za to, da bi se za sodne odločbe lahko štel, da so si nasprotujoče, ne zadošča, da obstaja neskladje med rešitvami sporov, ampak mora priti do neskladja v okviru istega dejanskega in pravnega stanja (sodba z dne 21. maja 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, točka 20 in navedena sodna praksa).

- 46 V zvezi s tem je treba navesti, da iz sodne prakse Sodišča s področja patentov sicer res izhaja, da kadar več sodišč iz različnih držav članic odloča o tožbi zaradi kršitve evropskega patenta, podeljenega v vsaki od teh držav, proti toženim strankam s stalnim prebivališčem v teh državah za dejanja, domnevno storjena na njihovem ozemlju, do morebitnih neskladij med sodnimi odločbami, ki jih izdajo zadevna sodišča, ne pride v okviru enakega pravnega stanja, saj je treba vsako tožbo zaradi kršitve evropskega patenta preučiti glede na veljavne nacionalne predpise v vsaki od držav, za katere je bil podeljen. Tako morebitnih neskladnih sodnih odločb ni mogoče označiti za nasprotujoče si sodne odločbe (sodba z dne 13. julija 2006, Roche Nederland in drugi, C-539/03, EU:C:2006:458, točke od 30 do 32).
- 47 V okviru postopka pred Sodiščem sta toženi stranki iz postopkov v glavni stvari ob sklicevanju na navedeno sodno prakso med drugim zatrjevali, da nekateri zahtevki tožeče stranke iz postopkov v glavni stvari – in sicer v zvezi s posredovanjem podatkov, računov in dokumentov teh toženih strank, z ugotovitvijo obstoja odškodninske obveznosti, uničenjem in odpoklicem zadevnih izdelkov, plačilom stroškov odvetnika in objavo sodbe – spadajo na področje uporabe določb nacionalnega prava, ki jih uporabi pristojno sodišče, in zato ne morejo spadati v okvir enakega pravnega stanja. Kot je namreč ugotovil generalni pravobranilec v točkah od 45 do 52 sklepnih predlogov, so ti zahtevki zajeti bodisi s členom 89(1)(d) bodisi s členom 88(2) Uredbe št. 6/2002, pri čemer obe določbi napotujeta na nacionalno pravo. Iz tega izhaja, da teh zahtevkov ne ureja samostojno Uredba št. 6/2002, ampak jih ureja uporabljivo nacionalno pravo (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2014, H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, točke od 52 do 54).
- 48 Vendar pa predložitveno sodišče meni, da je v postopkih v glavni stvari pogoj glede obstoja enakega pravnega stanja izpolnjen, saj zahtevki družbe Nintendo, ki jih je pri njem vložila zoper toženi stranki iz postopkov v glavni stvari, dejansko spadajo v okvir enakega pravnega stanja, in sicer zlasti zaradi enotnega značaja pravic, ki izhajajo iz modela Skupnosti, ter glede na delno harmonizacijo načinov za zagotovitev spoštovanja pravic intelektualne lastnine, do katere je prišlo z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32).
- 49 V zvezi s tem je treba poudariti, da imetnik modela Skupnosti z vložitvijo tožbe zaradi kršitve želi zavarovati izključno pravico – zagotovljeno s členom 19 Uredbe št. 6/2002 – do njegove uporabe in do tega, da prepreči njegovo neodobreno uporabo vsaki tretji osebi. Ker ta pravica enako učinkuje na vsem ozemlju Unije, je okoliščina – da za nekatere odredbe, ki jih pristojno sodišče lahko sprejme z namenom zagotovitve spoštovanja te pravice, veljajo določbe nacionalnega prava – glede obstoja enakega pravnega stanja brezpredmetna za namene uporabe člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001.
- 50 Glede pogoja enakega dejanskega stanja je iz predlogov za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da predložitveno sodišče izhaja iz premise, da je na podlagi dejstva – da je izdelke, ki domnevno kršijo model, najprej družba BigBen Francija dobavljala družbi BigBen Nemčija, dalje pa jih je ta dobavljala svojim strankam – mogoče šteti, da je ta pogoj izpolnjen. Vendar pa se predložitveno sodišče sprašuje, ali lahko odredbe, katerih sprejetje predlaga tožeča stranka iz postopka v glavni stvari, zadevajo le te dobave, ki so podlaga za njegovo pristojnost, ali pa poleg tega lahko zadevajo tudi druge dobave, kakršne so dobave, ki jih je opravila sama družba BigBen Francija.
- 51 Glede na okoliščine zadev iz postopkov v glavni stvari – ko je ena od toženih strank iz postopkov v glavni stvari matična družba, druga pa je njena hčerinska družba, in ki jima tožeča stranka iz postopkov v glavni stvari očita podobne ali celo identične kršitve, ki zadevajo iste varovane modele in identične izdelke, ki domnevno kršijo iste varovane modele in ki jih proizvajata matična družba ter prodaja za svoj račun v nekaterih državah članicah in tudi svoji hčerinski družbi, da bi jih le-ta prodajala v drugih državah članicah – je treba opozoriti, da je Sodišče že presodilo, da gre za enako dejansko stanje, če so tožene družbe, ki pripadajo isti skupini, ravnale enako ali podobno v skladu s skupno politiko, ki naj bi jo oblikovala le ena izmed njih (glej med drugim sodbo z dne 13. julija 2006, Roche Nederland in drugi, C-539/03, EU:C:2006:458, točka 34).

- 52 Zato in ob upoštevanju cilja, ki ga uresničuje člen 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001, in sicer zlasti izognitev tveganju nezdržljivosti sodnih odločb, mora v takšnih okoliščinah – če so dokazane, kar mora preveriti predložitveno sodišče, in če je podan predlog za to – obstoj enakega dejanskega stanja zajemati vsa ravnanja različnih toženih strank, vključno z dobavami, ki jih matična družba opravi za svoj račun, in ne sme biti omejen le na nekatere vidike ali elemente teh dobav.
- 53 Glede ozemeljskega obsega odredb v zvezi s sankcijami in drugimi ukrepi, ki jih v zvezi z vsako od toženih strank iz postopkov v glavni stvari predlaga tožeča stranka iz postopkov v glavni stvari, je treba poudariti, da je Sodišče že presodilo, da je ozemeljski obseg prepovedi nadaljevanja dejanj, s katerimi je kršena ali bi lahko bila kršena znamka Skupnosti, v smislu člena 98(1) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 3288/94 z dne 22. decembra 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1 str. 185) (v nadaljevanju: Uredba št. 40/94) določen tako s krajevno pristojnostjo sodišča za znamke Skupnosti, ki je odredilo to prepoved, kot z ozemeljskim obsegom izključne pravice imetnika znamke Skupnosti, v katero se posega s kršitvijo ali grožnjo kršitve znamke, kot je ta obseg razviden iz Uredbe št. 40/94 (sodba z dne 12. aprila 2011, DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, točka 33).
- 54 To rešitev je zaradi podobnosti določb uredb št. 40/94 in 6/2002, ki urejata sodno varstvo pravic iz znamk in modelov Skupnosti, mogoče neposredno uporabiti tudi za analizo ozemeljskega obsega prepovedi nadaljevanja dejanj, s katerimi so kršeni ali bi z njimi lahko grozila kršitev modelov Skupnosti, ki jo samostojno ureja člen 89(1)(a) Uredbe št. 6/2002.
- 55 Prav nič drugače ni mogoče pristopiti k določitvi ozemeljskega obsega odredb, ki jih sodišče za modele Skupnosti sprejme v zvezi s predlogi, ki se nanašajo na druge sankcije in ukrepe, kot so tisti, ki jih je v postopkih v glavni stvari predlagala družba Nintendo in ki niso samostojno urejeni z Uredbo št. 6/2002.
- 56 V zvezi s tem je treba poudariti, da je cilj Uredbe št. 6/2002 – kot izhaja iz njene uvodne izjave 29 – zagotoviti varstvo učinkovitega izvrševanja pravic, ki jih podeljuje model Skupnosti, po vsem ozemlju Unije. Ta cilj je bistven, in sicer zaradi, kot je razvidno iz člena 1(3) te uredbe, enotnega značaja takšnih modelov in okoliščine, da imajo na celotnem ozemlju Unije enak učinek. Navedeni cilj se v sistemu varstva navedenih pravic, določenem z Uredbo št. 6/2002, doseže po eni strani z nekaterimi osnovnimi enotnimi sankcijami, ki so samostojno določene s to uredbo, in na drugi strani z drugimi sankcijami in ukrepi, ki so prepuščeni nacionalni zakonodaji.
- 57 Namreč, čeprav navedena uredba v uvodni izjavi 22 jasno potrjuje pomen osnovnih enotnih sankcij – ki ne glede na jurisdikcijo, po kateri se pravica izvršuje, omogočijo prenehanje kršitev – pa vendarle v tej uvodni izjavi v povezavi z uvodno izjavo 29 iste uredbe potrjuje, da tudi ukrepi nacionalnega prava enako prispevajo k uresničevanju tega cilja.
- 58 Tako je ozemeljski obseg odredb v zvezi s sankcijami in drugimi ukrepi, kot so tisti, ki jih je v zadevah v postopkih v glavni stvari predlagala družba Nintendo, treba preučiti ob upoštevanju meril, navedenih v točki 53 te sodbe.
- 59 Prvič, glede ozemeljskega obsega pravic imetnika modela Skupnosti, ki so mu dodeljene na podlagi Uredbe št. 6/2002, je treba navesti, da načeloma obsegajo celotno ozemlje Unije, na katerem modeli uživajo enotno varstvo in učinkujejo (glej po analogiji sodbo z dne 12. aprila 2011, DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, točka 39).
- 60 V skladu s členom 1(3) te uredbe je namreč model Skupnosti enotnega značaja in ima na celotnem območju Unije enak učinek. Iz te določbe izhaja, da se ga ne da registrirati, prenesti ali odpovedati ali razglasiti z odločbo za nič eni prepovedati njegove uporabe razen za celotno območje Unije, pri čemer to načelo velja, razen če ni v navedeni uredbi drugače določeno.

- 61 Drugič, glede ozemeljskega obsega pristojnosti sodišča za modele Skupnosti, kakršno je sodišče v postopku v glavni stvari, ki odloča o tožbi zaradi kršitve v smislu člena 81(a) Uredbe št. 6/2002, katerega pristojnost temelji glede ene od toženih strank na členu 82(1) Uredbe št. 6/2002 in pred katerim je bila druga tožena stranka, ki nima stalnega prebivališča v državi članici navedenega sodišča, pravilno tožena na podlagi člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 v povezavi s členom 79(1) Uredbe št. 6/2002, je treba poudariti, da člen 83 Uredbe št. 6/2002 samostojno ureja obseg pristojnosti sodišč za modele Skupnosti na področju kršitev ter v odstavku 1 natančneje določa, da je sodišče, katerega pristojnost temelji na členu 82(1), (2), (3) ali (4) te uredbe, pristojno za odločanje o tožbah o izvršenih ali zagroženih kršitvah na ozemlju katere koli države članice.
- 62 Odstavek 2 navedenega člena 83 pa določa, da je sodišče za modele Skupnosti, katerega pristojnost temelji na členu 82(5) te uredbe, pristojno le za dejanja kršitve, izvršena ali zagrožena na območju države članice, v kateri se to sodišče nahaja.
- 63 Uredba št. 6/2002 izrecno ne določa, kakšen bi ozemeljski obseg pristojnosti sodišča za modele Skupnosti moral biti v položaju, kakršen je opisan v točki 61 te sodbe. Vendar niti iz besedila člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 niti iz z njim povezane sodne prakse Sodišča ne izhaja, da bi se ozemeljska pristojnost sodišč, pri katerih je bila pravilno vložena tožba v smislu navedenega člena 6, točka 1, kasneje omejila glede tožene stranke, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, v kateri se to sodišče nahaja.
- 64 Zato je treba šteti, da se – v okoliščinah, kakršne so navedene v točki 61 te sodbe – ozemeljska pristojnost sodišča za modele Skupnosti, pri katerem je bila vložena tožba zaradi kršitve v smislu člena 81(a) Uredbe št. 6/2002, razteza na celotno ozemlje Unije tudi glede tožene stranke, ki nima stalnega prebivališča v državi članici, v kateri se to sodišče nahaja.
- 65 Takšna razlaga je v skladu s sistematiko in cilji Uredbe št. 6/2002. Prvič, iz člena 83 te uredbe izhaja – kot je bilo pojasnjeno v točkah 61 in 62 te sodbe – da je pristojnost sodišča za modele Skupnosti mogoče omejiti na dejanja kršitve, izvršena ali zagrožena na območju navedene države članice, le če njegova pristojnost temelji na členu 82(5) navedene uredbe.
- 66 Drugič, ta razlaga lahko zagotovi doseganje cilja učinkovitega varstva – na celotnem ozemlju Unije – registriranih modelov Skupnosti, ki mu sledi Uredba št. 6/2002 (glej v tem smislu sodbo z dne 16. februarja 2012, Celaya Emparanza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, točka 44).
- 67 Iz navedenega izhaja, da je na prvo vprašanje treba odgovoriti, da je treba Uredbo št. 6/2002 v povezavi s členom 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da sodišče za modele Skupnosti, ki odloča o tožbi zaradi kršitve pravice, lahko – v okoliščinah, kakršne so v postopkih v glavni stvari, ko njegova mednarodna pristojnost temelji glede prvotožene stranke na členu 82(1) Uredbe št. 6/2002, glede drugotožene stranke s sedežem v drugi državi članici pa, ker drugotožena stranka izdeluje in prvotoženi stranki dobavlja izdelke, da jih prvotožena stranka trži, na členu 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 v povezavi s členom 79(1) Uredbe št. 6/2002 – na predlog tožeče stranke sprejme odredbo zoper drugotoženo stranko, ki zadevajo ukrepe iz členov 89(1) in 88(2) Uredbe št. 6/2002, ki zajemajo tudi ravnanja drugotožene stranke, ki niso ravnanja, povezana z zgoraj navedeno dobavno verigo, in katerih obseg se razteza na celotno ozemlje Unije.

Drugo vprašanje

- 68 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 treba razlagati tako, da tretja oseba – ki brez soglasja imetnika pravic iz modela Skupnosti slike izdelkov, ki ustrezajo takšnim modelom, uporablja, tudi na svoji spletni strani, pri zakoniti prodaji izdelkov, ki se uporabljajo kot dodatki za specifične izdelke imetnika pravic iz teh modelov, in sicer jih uporabi za pojasnitev ali demonstriranje skupne uporabe tako prodajanih izdelkov in specifičnih

izdelkov imetnika navedenih pravic – izvaja dejanje reproduciranja za namen „citiranja“ v smislu navedenega člena 20(1)(c), in če je odgovor pritrđen, pod katerimi pogoji je takšno dejanje reproduciranja dopustno.

- 69 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da omejitev pravic iz modelov Skupnosti, določena v členu 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002, velja, kadar uporaba takšnih varovanih modelov s strani tretjega za namen citiranja pomeni „dejanje reproduciranja“ teh modelov. Dvodimenzionalni prikaz izdelka, ki ustreza modelu Skupnosti, lahko pomeni takšno dejanje.
- 70 Dalje je treba preučiti, ali je bilo takšno dejanje reproduciranja izvedeno za namen citiranja. V zvezi s tem člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 glede pojma „citiranje“ z ničimer ne napotuje na pravo držav članic. Iz zahtev za enotno uporabo prava Unije in v zvezi z načelom enakosti pa je razvidno, da je treba izraze iz določbe prava Unije, ki se pri opredelitvi svojega smisla in področja uporabe ne sklicuje posebej na pravo držav članic, običajno razlagati samostojno in enotno v celotni Uniji, to razlago pa poiskati poleg v besedilu te določbe tudi ob upoštevanju okvira določbe in ciljev, ki jih uresničuje ureditev, katere del je (glej med drugim sodbi z dne 3. septembra 2014, Deckmyn in Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, točka 14, in z dne 10. decembra 2015, Lazar, C-350/14, EU:C:2015:802, točka 21).
- 71 Glede izrazov iz člena 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 je treba navesti, da iz primerjalne analize različnih jezikovnih različic te določbe izhaja, da se v njih pojavljajo razlike, in sicer nekatere od teh različic – med njimi francoska in nizozemska – uporabljajo izraz „ponazoritev“, medtem ko druge različice napotujejo na pojem „citiranje“, kot je poudaril tudi generalni pravobranilec v točki 74 sklepnih predlogov.
- 72 Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da povsem dobesedna razlaga ene ali več jezikovnih različic besedila prava Unije, ki bi izključevala druge, ne more prevladati, saj je treba pravne predpise Unije zaradi njihove enotne uporabe razlagati enotno, med drugim ob upoštevanju različic v vseh jezikih. Če so med jezikovnimi različicami besedila določbe Unije razlike, je treba zadevno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (glej med drugim sodbi z dne 4. septembra 2014, Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, točka 46 in navedena sodna praksa, in z dne 26. aprila 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, točka 35).
- 73 Glede cilja Uredbe št. 6/2002 je treba poudariti, da slednja v skladu z njenima uvodnima izjavama 6 in 7 vzpostavlja varstvo modelov za eno območje, ki zajema vse države članice, in povečano varstvo industrijskega modela, ki med drugim spodbuja inovativnost in razvoj novih izdelkov ter naložbe v njihovo izdelovanje. Sodišče je prav tako že presodilo, da je cilj te uredbe zagotoviti učinkovito varstvo modelov Skupnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 16. februarja 2012, Celaya Empananza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, točka 44).
- 74 Tako je določbe – ki omejujejo pravice, ki jih ima na podlagi navedene uredbe imetnik takšnih modelov, in kakršen je člen 20(1)(c) te uredbe – treba razlagati ozko, pri čemer pa takšna razlaga ne sme ogroziti polnega učinka tako določene omejitve ter kršiti njenega cilja (glej po analogiji sodbo z dne 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, točki 109 in 133).
- 75 V zvezi s tem je treba poudariti, da člen 20(1) Uredbe št. 6/2002 v točki (a) določa omejitev pravic iz modelov Skupnosti v korist dejanj, ki se izvedejo zasebno in v nekomercialne namene. Ker se omejitev pravic iz modelov Skupnosti, določena v točki (c) tega člena 20(1), razlikuje od omejitve iz navedene točke (a), je treba šteti, da morajo v njem navedena dejanja reproduciranja biti opravljena v okviru poslovne dejavnosti.
- 76 Glede obsega pojma „citiranje“ v smislu člena 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 je treba poudariti, prvič, da je namen te določbe omejiti pravice iz modela Skupnosti v korist dejanj reproduciranja, ki so podlaga za lastna pojasnila ali komentarje osebe, ki se želi sklicevati na to omejitev. Drugič, glede na cilj Uredbe

št. 6/2002, naveden v točki 73 te sodbe, pa bi dejstvo, da se podjetju – ki ustvarja nove izdelke, ki so namenjeni združevanju z obstoječimi izdelki, za katere ima model Skupnosti drugo podjetje – prepreči, da slike teh obstoječih izdelkov uporabi ob zakoniti prodaji lastnih izdelkov za pojasnitev ali demonstriranje skupne uporabe obeh vrst izdelkov, lahko odvrčalo od inovativnosti, kar pa se z navedeno uredbo želi preprečiti, kot je to pojasnil tudi generalni pravobranilec v točki 75 sklepnih predlogov.

- 77 Zato tretja oseba – ki zakonito prodaja izdelke, namenjene uporabi s specifičnimi izdelki, ki ustrezajo modelom Skupnosti, in ki te modele reproducira za pojasnitev ali demonstriranje skupne uporabe izdelkov, ki jih prodaja, in izdelka, ki ustreza varovanemu modelu – izvede dejanje reproduciranja za namen „citiranja“ v smislu člena 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002.
- 78 Glede vprašanj predložitvenega sodišča v zvezi s pogoji, ki urejajo možnost sklicevanja na to omejitev, je treba opozoriti, da iz člena 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 izhaja, da je navedena omejitev pogojena s spoštovanjem treh kumulativnih pogojev, in sicer morajo biti dejanja reproduciranja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji, ne smejo neupravičeno škodovati normalni uporabi modela ter naveden mora biti vir.
- 79 Prvič, v zvezi s pogojem, da morajo biti dejanja reproduciranja, izvedena za namen citiranja, v skladu z dobrimi poslovnimi običaji, je treba navesti, da je Sodišče pojem „dobri poslovni običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah“ v smislu, med drugim, člena 6(1)(c) Prve direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (89/104/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 92) že razlagalo, in sicer tako, da pomeni izraz obveznosti lojalnosti glede legitimnih interesov imetnika znamke (sodba z dne 17. marca 2005, Gillette Company in Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, točka 41 in navedena sodna praksa). To sodno prakso je *mutatis mutandis* treba uporabiti pri razlagi pojma „dobri poslovni običaji“ iz člena 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002.
- 80 Zato dejanje reproduciranja varovanih modelov za namen citiranja ali poučevanja ni v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v smislu navedene določbe, kadar je izvedeno na način, s katerim daje vtis, da obstaja poslovna zveza med tretjo osebo in imetnikom pravic iz navedenih modelov, ali kadar tretja oseba – ki se želi na omejitev iz te določbe sklicevati v okviru prodaje izdelkov, ki se uporabljajo skupaj z izdelki, ki ustrezajo varovanim modelom – krši pravice imetnika s členom 19 Uredbe št. 6/2002 varovanega modela, ali kadar ta tretja oseba nepošteno izkorišča poslovni ugled navedenega imetnika (glej po analogiji sodbo z dne 17. marca 2005, Gillette Company in Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, točke 42, 43 45, 47 in 48).
- 81 Nacionalna sodišča morajo preveriti, ali je izpolnjen pogoj, da morajo biti dejanja reproduciranja, izvedena za namen citiranja, v skladu z dobrimi poslovnimi običaji, pri čemer morajo v zvezi s tem upoštevati vse pomembne okoliščine obravnavane zadeve, med drugim celostno predstavitev izdelka, ki ga trži tretja oseba.
- 82 Drugič, glede pogoja, da dejanja reproduciranja, izvedena za namen citiranja, ne smejo neupravičeno škodovati normalni uporabi modela Skupnosti, je treba poudariti, da je namen tega pogoja zlasti preprečiti, da bi dejanje reproduciranja za namen citiranja negativno vplivalo na ekonomske interese, ki bi jih imetnik pravic iz modelov Skupnosti lahko imel ob normalni uporabi navedenih modelov. Predložitveno sodišče je že navedlo, da je po njegovem mnenju ta drugi pogoj v zadevah v postopkih v glavni stvari izpolnjen.
- 83 Tretjič, glede obveznosti navedbe vira je treba ugotoviti, da člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 ne določa načina te navedbe. Kot je bilo ugotovljeno v točki 75 te sodbe, je namen te določbe dovoliti uporabo modelov Skupnosti za namen citiranja in poučevanja v okviru poslovne dejavnosti, kakršna je obravnavana v postopkih v glavni stvari.

- 84 V teh okoliščinah je za izpolnitev pogoja o navedbi vira zlasti potrebno, da za to izbrani način potrošniku, ki je normalno obveščen ter razumno pozoren in preudaren, omogoča, da zlahka določi trgovski izvor izdelka, ki ustreza modelu Skupnosti.
- 85 Ker pa je bila navedba vira v zadevah v postopkih v glavni stvari opravljena z navedbo znamke Unije, ki pripada imetniku pravic iz varovanih modelov Skupnosti, mora predložitveno sodišče tudi ugotoviti, ali je takšna navedba v skladu s predpisi s področja znamk.
- 86 Iz navedenega izhaja, da je na drugo vprašanje treba odgovoriti, da je treba člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 razlagati tako, da tretja oseba – ki brez soglasja imetnika pravic iz modela Skupnosti slike izdelkov, ki ustrezajo takšnim modelom, uporablja, tudi na svoji spletni strani, pri zakoniti prodaji izdelkov, ki se uporabljajo kot dodatki za specifične izdelke imetnika pravic iz teh modelov, in sicer jih ta uporabi za pojasnitev ali demonstriranje skupne uporabe tako prodajanih izdelkov in specifičnih izdelkov imetnika navedenih pravic – izvaja dejanje reproduciranja za namen „citiranja“ v smislu navedenega člena 20(1)(c), pri čemer je takšno dejanje dopustno na podlagi te določbe, če se z njim spoštujejo v tej določbi navedeni kumulativni pogoji, kar pa mora preveriti nacionalno sodišče.

Tretje vprašanje

- 87 Uvodoma je treba poudariti, prvič, da predložitveno sodišče pojasnjuje, da tretje vprašanje postavlja le za primer, če bi ugotovilo, da sta družbi BigBen Nemčija in BigBen Francija kršili pravice, ki jih ima družba Nintendo iz modelov Skupnosti, in sicer po eni strani zaradi izdelave, ponujanja, dajanja v promet, izvažanja, uvažanja in skladiščenja v te namene izdelkov, ki jih trži, in po drugi strani zaradi uporabe slik izdelkov, ki ustrezajo navedenim modelom, pri trženju izdelkov, ki jih ponujata v prodajo.
- 88 Čeprav je res, da predložitveno sodišče še ni odločalo o obstoju kršitve pravic, ki jih ima tožeča stranka iz postopkov v glavni stvari iz modelov Skupnosti, pa v nasprotju s stališčem Evropske komisije ni mogoče šteti, da je tretje predloženo vprašanje zato nedopustno. Le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu, je namreč pristojno, da glede na posebnosti vsake zadeve presodi, ali za izdajo sodbe potrebuje predhodno odločbo in ali so vprašanja, ki jih predloži Sodišču, upoštevana. Poleg tega ugotovitev takšne kršitve v sporih v postopkih v glavni stvari ni zgolj hipotetična (glej v tem smislu sodbo z dne 4. maja 2017, HanseYachts, C-29/16, EU:C:2017:343, točka 24).
- 89 Drugič, pojasniti je treba, da tretje vprašanje zadeva le sankcije in ukrepe, ki jih predlaga tožeča stranka iz postopkov v glavni stvari in ki so navedeni v točki 47 te sodbe ter ki niso samostojno urejeni s členom 89(1), od (a) do (c), Uredbe št. 6/2002.
- 90 Tretjič, to vprašanje temelji na premisi, da se člen 8(2) Uredbe št. 864/2007 uporablja za položaj, kakršen je obravnavani v postopkih v glavni stvari. Predložitveno sodišče se tako sprašuje o razlagi pojma „država, v kateri je bila kršitev storjena“ v smislu tega člena 8(2), in sicer v okoliščinah, kakršne so obravnavane v postopkih v glavni stvari, ko se vsaki toženi stranki iz postopkov v glavni stvari očita več dejanj kršitev, storjenih v različnih državah članicah Unije. Prav tako sprašuje, ali se pravo, določeno na podlagi te določbe, v skladu s členom 15 Uredbe št. 864/2007 uporabi za dejanja sodelovanja.
- 91 V zvezi s tem je treba najprej poudariti, da iz besedila člena 8(2) Uredbe št. 864/2007 izhaja, da le-ta v primeru nepogodbениh obveznosti – nastalih zaradi kršitev enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti – za določitev prava, ki se uporablja za vprašanja, ki jih ustrezni pravni akt Unije ne obravnava, napotuje na pravo države, v kateri je bila kršitev storjena.

- 92 Res je sicer, da sankcije in ukrepi – ki so bili v postopkih v glavni stvari predlagani zoper toženi stranki iz postopkov v glavni stvari in ki so predmet tretjega vprašanja – spadajo med sankcije in ukrepe, za katere veljata člena 88(2) in 89(1)(d) Uredbe št. 6/2002 (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2014, H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, točke od 52 do 54).
- 93 Vendar pa ti določbi teh sankcij in teh ukrepov ne urejata samostojno, ampak napotujeta – kot je bilo navedeno v točkah 47 in 89 te sodbe – na pravo s tema določbama določenih držav članic, vključno na njihovo mednarodno zasebno pravo. Ker je bilo mednarodno zasebno pravo držav članic, z izjemo Kraljevine Danske, glede kolizijskih pravil v civilnih in gospodarskih zadevah za pogodbeno obligacijska razmerja – vključno z obveznostmi, ki izvirajo iz kršitev enotnih pravic intelektualne lastnine Skupnosti – poenoteno s sprejetjem Uredbe št. 864/2007 (glej v tem smislu sodbo z dne 21. januarja 2016, ERGO Insurance in Gjensidige Baltic, C-359/14 in C-475/14, EU:C:2016:40, točka 37), je treba šteti, da se ta napotitev – kar zadeva mednarodno zasebno pravo – nanaša na določbe te uredbe.
- 94 Glede pojma „država, v kateri je bila kršitev storjena“ v smislu člena 8(2) Uredbe št. 864/2007 je treba navesti, da – ker ta pojem za opredelitev svojega pomena in obsega ne vsebuje nobene napotitve na pravo držav članic – je pojme takšne določbe prava Unije treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 70 te sodbe, praviloma razlagati samostojno in enotno v celotni Uniji ob upoštevanju okvira določbe in cilja ureditve, katere del je.
- 95 V zvezi s tem je treba poudariti, da besedilo francoske različice člena 8(2) Uredbe št. 864/2007 napotuje na pravo države, „v kateri je bila ta pravica kršena“. Na podlagi takšnega besedila ni mogoče določiti, ali ta pojem zahteva aktivno ravnanje storilca kršitve v tako določeni državi, in s tem izključuje kraj, kjer nastane posledica te kršitve. Nasprotno pa so druge jezikovne različice te določbe – med njimi španska, nemška, italijanska, litovska, nizozemska, portugalska, slovenska in švedska – jasnejše glede tega, saj napotujejo na pravo „države, v kateri je bila kršitev storjena“. Enako je v angleški različici, ki napotuje na pravo države, „v kateri je bilo dejanje kršitve storjeno“.
- 96 Glede splošne sistematike in okvira, v katerega je umeščen člen 8(2) Uredbe št. 864/2007, je treba navesti, da iz uvodne izjave 16 te uredbe izhaja, da enotna pravila izboljšajo predvidljivost sodnih odločb in zagotovijo razumno ravnotežje med interesi osebe, za katero se zatrjuje, da nosi odgovornost, in osebe, ki je utrpela škodo. V ta namen navedena uredba kot splošno načelo vzpostavlja pravilo *lex loci damni* – ki je določeno v členu 4(1) te uredbe – v skladu s katerim se za nepogodbeno obveznost uporabi pravo države, v kateri je škoda nastala.
- 97 Kot izhaja iz uvodne izjave 19 Uredbe št. 864/2007, pa je zakonodajalec Unije vendarle potrdil, da bi bilo treba določiti posebna pravila za primere posebnih škodnih dejanj, kjer to splošno pravilo ne omogoča najti razumnega ravnotežja med zadevnimi interesi, pri čemer je člen 8(2) navedene uredbe takšno pravilo s področja nepogodbenih obveznosti, nastalih zaradi kršitev enotnih pravic intelektualne lastnine.
- 98 Iz tega izhaja, da ker člen 8(2) Uredbe št. 864/2007 določa posebno navezno merilo, ki je drugačno od splošnega načela *lex loci damni*, določenega v členu 4(1) te uredbe, je treba to merilo v zvezi s pravom „države, v kateri je bila kršitev storjena“, razumeti tako, da je različno od merila države, „v kateri škoda nastane“, določenega v členu 4(1) navedene uredbe. Posledično je pojem „država, v kateri je bila kršitev storjena“ v smislu člena 8(2) iste uredbe treba razlagati tako, da se nanaša na državo kraja, kjer se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo, torej državo, na ozemlju katere je bilo dejanje kršitve storjeno.
- 99 Vendar pa je treba navesti, da je za spore v zvezi s kršitvami pravic intelektualne lastnine značilna prav posebna kompleksnost, kot je to v bistvu poudaril generalni pravobranilec v točki 64 sklepnih predlogov. Neredko se zgodi, da se isti toženi stranki očita več kršitev, tako da več krajev lahko služi – kot kraj, kjer se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo – za navezno okoliščino, upoštevno pri določitvi prava, ki se uporabi.

- 100 Po eni strani – kot je bilo poudarjeno v točki 49 te sodbe – pravica iz modela Skupnosti namreč v skladu s členom 19(1) in (2) Uredbe št. 6/2002 daje imetniku tega modela izključno pravico do njegove uporabe in do tega, da prepreči njegovo uporabo vsaki tretji osebi, ki nima njegovega soglasja. „Uporaba“ v smislu te določbe zajema zlasti izdelovanje, ponujanje, dajanje na trg, uvažanje, izvažanje ali uporablanje izdelka, v katerega je videz izdelka vgrajen ali na katerega je pritrjen, ali skladiščenje takšnega izdelka v te namene.
- 101 Po drugi strani, enotne pravice intelektualne lastnine so varovane na celotnem ozemlju Unije, saj so dejanja njihove kršitve lahko storjena v številnih državah članicah, zaradi česar je težko predvideti določitev materialnega prava, ki se uporabi za vprašanja, ki jih zadevni pravni akt Unije ne ureja samostojno.
- 102 Vendar pa je Sodišče že pojasnilo, da je cilj Uredbe št. 864/2007 – kot izhaja iz njenih uvodnih izjav 6, 13, 14 in 16 – zagotoviti predvidljivost izida pravnih varnosti glede prava, ki se uporabi, in enotne uporabe te uredbe v vseh državah članicah (sodba z dne 17. novembra 2011, Homawoo, C-412/10, EU:C:2011:747, točka 34). Poleg tega je zakonodajalec Unije – kot izhaja iz uvodnih izjav 16 in 19 Uredbe št. 864/2007 – z določitvijo naveznih meril v tej uredbi želel vzpostaviti razumno ravnotežje med interesi osebe, za katero se zatrjuje, da nosi odgovornost, in osebe, ki je utrpela škodo. Zato je navezno merilo, določeno v členu 8(2) navedene uredbe, treba razlagati ob upoštevanju zgoraj navedenih ciljev in značilnosti področja, v okviru katerega naj bi bilo uporabljeno.
- 103 V zvezi s temi cilji se – v okoliščinah, ko se isti toženi stranki očita več dejanj kršitev, ki so zajeta s pojmom „uporaba“ v smislu člena 19(1) Uredbe št. 6/2002 in ki so bila storjena v različnih državah članicah – za določitev dogodka, ki je povzročil nastalo škodo, ne sme navezovati na vsako očitano dejanje kršitve, ampak je treba celostno presojeti ravnanje navedene tožene stranke, da bi se tako določil kraj, kjer je bilo začetno dejanje kršitve – iz katerega izvira očitano ravnanje – storjeno ali grozi, da bo storjeno.
- 104 Takšna razlaga sodišču, ki mu je zadeva predložena, omogoča, da zlahka določi pravo, ki se uporabi, in sicer tako, da v skladu s cilji, navedenimi v točki 102 te sodbe, uporabi enotno navezno merilo, ki se veže na kraj, kjer je bilo dejanje kršitve – iz katerega izvira več toženi stranki očitanih ravnanj – storjeno ali grozi, da bo storjeno. Ta razlaga prav tako vsem strankam v sporih, ki zadevajo kršitve pravic intelektualne lastnine Unije, omogoča zagotovitev predvidljivosti prava, ki se tako določi.
- 105 Predložitveno sodišče poleg tega zastavlja nekatera vprašanja v zvezi z določitvijo prava, ki se na podlagi člena 8(2) Uredbe št. 864/2007 uporabi v okoliščinah, kakršne so obravnavane v postopkih v glavni stvari.
- 106 Prva predpostavka predložitvenega sodišča zadeva položaj, ko se gospodarskemu subjektu očita, da je na svoji spletni strani brez soglasja imetnika pravic iz modelov Skupnosti prodajal izdelke, ki domnevno kršijo te pravice, pri čemer je bila ta spletna stran dostopna potrošnikom v državah članicah, ki niso država članica, v kateri ima storilec kršitve sedež.
- 107 V zvezi s tem je treba pojasniti, da dejanje subjekta – ki se odloči za elektronsko poslovanje, ko na svoji spletni strani, namenjeni potrošnikom v več državah članicah, prodaja izdelke, ki kršijo pravice iz modelov Skupnosti in ki jih je mogoče videti na zaslonu ter jih naročiti na navedeni spletni strani – pomeni prodajno ponudbo za takšne izdelke. Takšen gospodarski subjekt tako v smislu člena 19(1) Uredbe št. 6/2002 opravlja ponujanje ter tudi dajanje na trg izdelkov, ki domnevno kršijo pravice iz modela, in sicer na svoji spletni strani, pri čemer takšna ravnanja ustrezajo pojmu „uporaba“ v smislu te določbe.

- 108 V takšnih okoliščinah pa je treba šteti, da je dogodek, ki je povzročil nastalo škodo, ravnanje gospodarskega subjekta, da v prodajo ponudi izdelke, ki domnevno kršijo pravice iz modela, zlasti z dajanjem prodajne ponudbe na njegovo spletno stran. Zato je kraj, kjer se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo, v smislu člena 8(2) Uredbe št. 864/2007 kraj, kjer je ta gospodarski subjekt začel postopek dajanja na splet prodajne ponudbe na svoji spletni strani.
- 109 V zvezi z drugo predpostavko predložitvenega sodišča – s katero se sprašuje o pravu, ki se uporabi, kadar gospodarski subjekt izdelke, ki domnevno kršijo pravice, varovane z modelom Skupnosti, prek tretjega podjetnika prepelje v drugo državo članico, ki ni država članica njegovega sedeža – je po zgledu pojasnil iz točke 103 te sodbe treba poudariti, da se za opredelitev dogodka, ki je povzročil nastalo škodo, v smislu člena 8(2) Uredbe št. 864/2007 ne sme navezovati na vsako posamezno toženi stranki očitano dejanje kršitve, ampak je treba celostno presojati ravnanje navedene tožene stranke, da bi se določil kraj, kjer je bilo začetno dejanje kršitve tožene stranke – iz katerega izvira očitano ravnanje – storjeno ali grozi, da bo storjeno.
- 110 Nazadnje, glede vprašanja predložitvenega sodišča glede uporabljivega prava za dejanja sodelovanja je treba ugotoviti, da predložitveno sodišče ni podalo razlogov, na podlagi katerih se sprašuje o razlagi člena 15 Uredbe št. 864/2007 in ki bi Sodišču omogočali, da bi koristno odgovorilo na to vprašanje, zato je treba to vprašanje na podlagi člena 94 Poslovnika Sodišča šteti za nedopustno.
- 111 Iz navedenega izhaja, da je na tretje vprašanje treba odgovoriti, da je treba člen 8(2) Uredbe št. 864/2007 razlagati tako, da se pojem „država, v kateri je bila kršitev storjena“ v smislu te določbe nanaša na državo kraja, kjer se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo. V okoliščinah, ko se isti toženi stranki očita več dejanj kršitev, ki so bila storjena v različnih državah članicah, se za določitev dogodka, ki je povzročil nastalo škodo, ne sme navezovati na vsako očitano dejanje kršitve, ampak je treba celostno presojati ravnanje navedene tožene stranke, da bi se tako določil kraj, kjer je bilo začetno dejanje kršitve tožene stranke – iz katerega izvira očitano ravnanje – storjeno ali grozi, da bo storjeno.

Stroški

- 112 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. Uredbo Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti v povezavi s členom 6, točka 1, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da sodišče za modele Skupnosti, ki odloča o tožbi zaradi kršitve pravice, lahko – v okoliščinah, kakršne so v postopkih v glavni stvari, ko njegova mednarodna pristojnost temelji glede prvotožene stranke na členu 82(1) Uredbe št. 6/2002, glede drugotožene stranke s sedežem v drugi državi članici pa, ker drugotožena stranka izdeluje in prvotoženi stranki dobavlja izdelke, da jih prvotožena stranka trži, na členu 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 v povezavi s členom 79(1) Uredbe št. 6/2002 – na predlog tožeče stranke sprejme odredbo zoper drugotoženo stranko, ki zadevajo ukrepe iz členov 89(1) in 88(2) Uredbe št. 6/2002, ki zajemajo tudi ravnanja drugotožene stranke, ki niso ravnanja, povezana z zgoraj navedeno dobavno verigo, in katerih obseg se razteza na celotno ozemlje Evropske unije.**
- 2. Člen 20(1)(c) Uredbe št. 6/2002 je treba razlagati tako, da tretja oseba – ki brez soglasja imetnika pravic iz modela Skupnosti slike izdelkov, ki ustrezajo takšnim modelom, uporablja, vključno na svoji spletni strani, pri zakoniti prodaji izdelkov, ki se uporabljajo kot dodatki za**

specifične izdelke imetnika pravic iz teh modelov, in sicer jih uporabi za pojasnitev ali demonstriranje skupne uporabe tako prodajanih izdelkov in specifičnih izdelkov imetnika navedenih pravic – izvaja dejanje reproduciranja za namen „citiranja“ v smislu navedenega člena 20(1)(c), pri čemer je takšno dejanje dopustno na podlagi te določbe, če se z njim spoštujejo v tej določbi navedeni kumulativni pogoji, kar pa mora preveriti nacionalno sodišče.

3. Člen 8(2) Uredbe (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti („Rim II“) je treba razlagati tako, da se pojem „država, v kateri je bila kršitev storjena“ v smislu te določbe nanaša na državo kraja, kjer se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo. V okoliščinah, ko se isti toženi stranki očita več dejanj kršitev, ki so bila storjena v različnih državah članicah, se za določitev dogodka, ki je povzročil nastalo škodo, ne sme navezovati na vsako očitano dejanje kršitve, ampak je treba celostno presojati ravnanje navedene tožene stranke, da bi se tako določil kraj, kjer je bilo začetno dejanje kršitve tožene stranke – iz katerega izvira očitano ravnanje – storjeno ali grozi, da bo storjeno.

Podpisi